

PHẦN 4

Sau cái chết của ông Thiện, tất cả dường như đã thay đổi. Phúc ít gặp Hùng, những buổi dạy thêm cho Hạ Vy thưa dần. Đầu óc cô cứ day dứt mãi bởi bóng hình của Hùng ẩn hiện, những kỉ niệm khó quên. Cô đã dặn lòng cố mà quên anh và không còn bao lâu nữa, cô đã lên xe hoa cùng chồng.

Đã bằng lòng chấp nhận hôn nhân cùng Hào, cô không được quyền nghĩ ngợi nhớ thương ai khác, cho dù hôn nhân với Hào đó chỉ là trên danh nghĩa mà anh đã nói với cô.

- Hùng ơi! Có lẽ chúng mình không có duyên nợ, hãy quên nhau, để em tròn bổn phận với những đứa em còn thơ dại, em đành xa anh mãi mãi. Em không thể làm gì khác hơn nữa.

Dòng lệ đau xót chảy dài trên má Phúc, cô cắn môi mình thật đau, cúi gục đầu xuống tay ghế sọt sùi. Cõi lòng xót xa, tim nghe đau nhói. Hùng ơi! Xin anh hãy hiểu và tha thứ cho em, đã phụ bỏ tình yêu anh dành cho em. Tất cả hãy chôn vùi vào thời gian. Hãy quên em đi Hùng.

Lau dòng lệ Phúc xếp bộ đồ cưới cùng vào chiếc va ly. Cô ngược nhìn lần cuối cùng đồ treo nơi tủ. Hào đã dặn, cô chỉ nên mang theo những thứ cần thiết. Cô cần có quần áo mới, đến Đà Lạt cô và Minh Du muốn mua gì cũng có.

Phúc ngồi trên ghế trước khung cửa mở ra vườn, nghĩ ngợi về tương lai. Điều duy nhất chắc chắn là mình sẽ lấy chồng. Phúc thấy rõ ở bản thân mình một cái gì xa lạ như một giấc mơ, phải chăng cuối cùng cô tỉnh giấc và nghe giọng nói của ba cô âu yếm hỏi, “Minh Phúc! đày con ở đâu đấy” như thể là nơi đây mỗi ngày ông vẫn về dùng bữa cơm trưa “và ba cô đang ở nhà” Phúc cố nén nước mắt, đó chỉ là mơ, cha đã không còn nữa trên cõi đời này.

Dĩ vãng còn lại trong cô có những gì? Từ nay, tổ ấm của chị em cô sẽ không còn nữa, đành phải giã từ ngôi nhà thân yêu.

Dù sao nhờ có Hào, buổi ra đi sẽ bớt đau đớn, sẽ không là buổi chia ly khủng khiếp như dự kiến trước đây. Giờ đây trong lòng Phúc trỗi dậy niềm biết ơn với Hào, người chồng tương lai của cô. Phúc thầm nghĩ như thế.

Kết hôn với Hào, cô đã bước vào một cuộc đời Xa lạ, nhưng cô không phải đương đầu một mình, ba đứa em cô không phải đau khổ vì xa chị em chúng.

Phúc tựa má vào cửa sổ, cô muốn tìm cách nghĩ tới Hào, một cô gái thường nghĩ đến người đàn ông mình sắp lấy làm chồng. Cô biết gì về anh? Hào cao lớn

đẹp trai, đó là điều khá thú vị. Nhưng cung cách của anh làm cô liên tưởng đến một người cứng rắn và nghiêm khắc.

Tuy nhiên Hào là một con người lỗi lạc, chắc chắn sau này cô sẽ hạnh diện mà nói với mọi người “Anh ấy là chồng tôi”

Phúc chột lắc đầu trở lại vị trí con người thật của mình. Rồi đây cô sẽ sống ra sao? Sẽ làm gì? Có vị trí, chỗ đứng nào trong xã hội này chứ?

Phúc thở dài, nhìn ra vườn... Hoa hồng đang nở lộ đỏ cả góc vườn, nhẹ rung rinh trong gió phía chân trời. Mặt trời đang xuống dần. Một vì sao đầu tiên đang xuất hiện trên bầu trời xám nhạt.

Tất cả đều hoàn toàn yên tĩnh, quanh cô trong khu vườn nhỏ, nơi đây cô đã từng sống thời thơ ấu. Đó là tổ ấm của cô. Thế nhưng chẳng bao lâu nữa cô sẽ rời bỏ tất cả những cái đó vĩnh viễn.

Nhìn chiếc ghế dưới cây hoa nở rộ, Thiên Hào xin hỏi cưới cô. Cũng là nơi những buổi chiều. Phúc ngồi cạnh bên cha, giờ này cô muốn có mặt ông để khuyên bảo cô như thế thì vui biết dường nào. Nhưng giờ đây sẽ chẳng bao giờ còn có nữa.

Ba ơi! Con sợ lắm... có phải con hành động như thế là tốt cho cả ba đứa em con không? Và cả cho Thiên Hào nữa? Con nghĩ rằng, vì ba luôn yêu quý Hào, nên con cũng phải yêu mến anh ấy. Phải không ba?

Nhớ đến niềm vui rạo rức của Du, của hai em nhỏ khi nghe Hào đề nghị sẽ đưa chúng về đồn điền Vạn Phúc, chúng cùng ở chung với cô được đi học đàng hoàng. Sau đó được Hào đưa đi chơi, đến những nơi anh hứa cùng bọn nhỏ.

Càng nghĩ, Phúc thấy cuộc sống sắp sửa bước sang một bước ngoặt mới. Nhưng chẳng biết vui hay buồn?

Phúc thở dài rồi đứng lên đi vào nhà sửa soạn dọn cơm chiều. Ánh nắng chiều đã tắt hẳn, màu trời đang xậm lại, gió thổi nghe lạnh lạnh. Bai đứa bé lặng lẽ trở về nhà? khi Phúc lo xong bữa cơm chiều.

Cô nhớ tối hôm trước má Minh Du ướt đẫm khi hôn cô. Cô chắc chắn con bé khóc nhiều lắm. Còn Minh Trục thì không ngủ được, mắt nhìn ra ngoài vừa trông thấy chị nó đã vội vùng dậy trên giường, dang rộng đôi tay về phía cô:

Phúc quỳ xuống bên giường ôm chặt ẹm, siết nó vào lòng. Trục cứ thỉnh lặng một lúc lâu không nói gì hết. Cuối cùng nó hỏi:

- Chị ơi! Chị có nghĩ lúc này ba và má đang gần gũi bên nhau không?

Phúc nghe lòng đau nhói, chua xót mím môi, nhẹ gật đầu. Thằng bé hỏi tiếp:

- Chị có nghĩ là ba biết... chúng em được đưa vào viện mô coi không?

Cúi mặt vào đầu em, Phúc không biết trả lời sao, Trục nhìn chị trong đôi mắt đầy lệ. Phúc hôn nó, gỡ nhẹ đôi cánh tay nó ra cô, vội chạy về phòng. Cô cũng khóc, và nơi đây không ai có thể thấy Phúc khóc.

- Đến sáng hôm sau, hai đứa nhỏ dậy rất muộn. Mắt chúng thâm quầng sưng húp vì khóc nhiều, không ngủ được. Chúng vào ăn sáng xong, sau đó đi học, không nói với Phúc một lời nào ra khỏi nhà...

- Đang lo bữa cơm sau nhà bếp, Phúc chợt nghe tiếng hỏi của Minh Du vừa đi đâu về. Du hỏi trống:

- Chị Phúc đâu?

Hai đứa bé đang ngồi trên bực tam cấp trước sân nhà. Trục đáp:

- Chúng em vẫn chưa gặp chị Phúc!

- Chị cứ ngỡ chị Phúc chuẩn bị cơm xong rồi chứ. Chị đang đói bụng vô cùng đến muốn ngất đây nè. Các em vào trong xem có chị hai trong bếp không?

Du nói giọng lạnh lùng, nhưng đó là sự phiền muộn của cô. Bỏ hết tập vở lên mặt bàn, cô chạy vào nhà bếp. Cả hai đứa cũng đi theo, trong dáng vẻ uể oải buồn bã. Dường như chúng nó không còn thiết gì đến ăn uống nữa.

Dưới nhà bếp, Phúc chờ ba đứa em. Giọng cô nhẹ nhàng khi thấy dáng các em đi vào.

- Các em đã vào đây à? Các em không ăn cơm chiều sao? Chị biết các em về được một lúc rồi kia mà.

Minh Trục nhìn chị nói:

- Chúng em không đói. Chúng em ra vườn chơi một chút.

Nhưng liền sau đó, Du cắt lời em:

- Chị Phúc này! Em thấy một chiếc xe du lịch đẹp lộng lẫy trước cửa nhà mình. Chị có biết xe của ai không vậy?

Phúc nhìn em, đáp giọng có phần bí mật.

- Đúng là xe của ông Thiên Hào đó.

Cô em gái nhìn chị ngạc nhiên hỏi.

Ồ! Ông ấy đến đây thật hả, chị Phúc? Du, hỏi mà không tin đó là sự thật.

Từ khi ông Thiện mất, Du thay đổi nhiều, khi biết được gia đình sắp phá ly tán, cô không còn chú ý đến thế giới bên ngoài nữa, và cả trí tưởng tượng không còn mơ mộng như trước.

Phúc nhìn em, bình tĩnh đáp:

- Anh ấy đã đến và hiện đang ở đây em ạ. Các em hãy vào ăn cơm đi, rồi nghe chị nói một tin rất quan trọng với các em.

Cô vuốt lên mái tóc Minh Như, hôn vào má nó, nhìn về phía Minh Du, rồi ôm bờ vai Minh Trục. Phúc hít sâu một hơi rồi thu hết can đảm, cô kể cho em gái nghe về buổi chiều Thiên Hào đến viếng thăm. Báo cho các em biết quyết định của cô ra sao đối với bốn chị em.

Minh Phúc ngừng lời nói, một bầu không khí sâu lắng bao trùm cả gian phòng, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc. Nhưng cô đọc được trong ánh mắt các em mình đầy ngạc nhiên ngó chăm chăm vào cô. Đối với Phúc, đây chính là phần thưởng quý giá nhất.

Minh Du là người đầu tiên reo lên âm ỉ:

- Thật đẹp vô cùng, chị Phúc ạ. Em không sao có thể ngờ được là sự thật. Tuyệt vời chị Phúc ơi.

Du kêu lên ôm chầm lấy chị mình. Hai đứa em nhỏ cũng ôm lấy phúc, mấy chị em khóc trước niềm vui bất ngờ, và nhắc đi nhắc lại lời cầu hôn của Hào với chị em, bằng giọng đầy hạnh phúc, nhất là Minh Du.

Quá xúc động, Phúc nói với các em:

- Đám cưới chị xong, ba đứa em cũng về sống chung với chị. Chị em mình sẽ chẳng bao giờ phải xa nhau. Minh Như, Minh Trục không phải vào viện mồ côi. Còn Minh Du sẽ bắt đầu vào đại học năm nay và không phải đi làm việc.

Mãi vui với niềm sung sướng của các em họ quên cả buổi, cơm chiều và Minh Phúc cũng quên mang nước mời Hào, người chồng tương lai đang chờ cô từ lâu ngoài vườn.

Du như quên điều gì, nhìn chị hỏi:

- Chị Phúc! Chấp nhận lấy anh Hào làm chồng, chị đành phụ bỏ anh Đức Hùng ư? Em thấy là không công bằng, tội nghiệp anh ấy, anh ấy sẽ đau khổ.

Ánh mắt Phúc, chợt chùng xuống:

- Minh Du! Đừng nhắc đến nữa em ạ. Hùng không thể lo gì được cho chị em mình đâu, chị không thể vì tình yêu riêng mà để các em phải đau khổ ly tán. Dù cho chị và anh Hùng có đau khổ, nhưng rồi thời gian xa nhau tất cả sẽ phai nhạt thôi em.

Rồi siết vai em, Phúc nhắc nhở:

- Thay đồ trên người em ra đi, còn ăn cơm nữa sao hôm nay em đi học về trễ vậy.

Du không nói gì nở nụ cười bước vào nhà. Sau đó, tất cả chị em họ đều quay quần xung quanh Thiên Hào khi họ bước ra vườn. Anh đang nhìn họ và nói dự định sắp tới cho tương lai của vợ chồng và cho cả các em.

Họ nhìn anh rê trương lai với ánh mắt ngưỡng mộ, sững sờ, lẫn sung sướng.

Họ gặp nhau trong bất ngờ, giây phút ngỡ ngàng cũng qua nhanh. Hùng chậm chậm tiến về phía Minh Phúc. Anh lạnh lùng cất giọng:

- Minh Phúc! Em muốn lánh mặt anh phải không?

Không quay lại, Phúc cúi đầu im lặng:

- !

Hùng cay đắng:

- Thú thật, gặp lại Phúc ở đây, anh có hơi bất ngờ.

Giọng cô thật nhỏ.

- Vì sao?

Hùng buông lời.

- Anh nghĩ là Phúc sẽ không bao giờ đặt chân tới đây nữa.

Mái tóc dài che khuất gương mặt cúi thấp của Phúc, cô không cho thấy là mình đang khóc. Dù cố gắng, giọng cô vẫn run run:

- Vì sao nghĩ vậy? Anh quên là em còn đến đây dạy bé Vy?

Hùng cười nhạt:

- Phúc đang nói dối, thật sự Phúc đến đây để từ giã Hạ Vy và anh biết Phúc đang cố ý tránh mặt anh.

Mím môi, Phúc lắc đầu:

- Không anh làm rồi Đức Hùng. Em không có ý đó.

Giọng anh buồn sâu lắng:

- Anh không làm Phúc ạ. Anh có đến tìm Phúc, nhưng luôn gặp người nhà bảo em đi vắng.

Cô khóa lấp nói:

- Thật sự Phúc không biết, Phúc cứ ngỡ anh không muốn tìm gặp em.

Hùng mĩa mai:

- Phúc ạ! Anh đã hiểu hết rồi, và anh cũng đã trông thấy tận mắt sự việc, đã giúp anh hiểu rõ là em đang nói dối.

Ngẩng nhìn lên, gương mặt Phúc nhòa nước mắt:

- Anh Hùng! Hãy nghe em nói hết sự việc.

Hùng đau đớn:

- Được rồi Phúc, em đừng nói ra sự thật, chỉ thêm đau lòng anh thôi. Tất cả có lẽ từ nay đã hết rồi phải không Phúc?

Nhìn vào mắt cô, anh tiếp:

- Phúc khóc ư? Tại sao thế? Em nên cười Phúc ạ. Cười trên sự đau khổ ngốc nghếch của anh, vì quá mù quáng khi anh yêu Phúc chân tình, để rồi sau Cùng chứng kiến cảnh Phúc phản bội tình anh.

Hùng ôm đầu gục xuống, chứng tỏ anh đang đau khổ tột cùng:

Phúc nhìn Hùng, đau đớn:

- Đức Hùng! Em không còn biết nói gì hơn cho anh hiểu. Thôi thì em xin làm kẻ bạc tình với anh.

Hùng rên rỉ:

- Em tàn nhẫn lắm Phúc ạ.

Giọng cô ghen lại:

- Hãy hiểu cho em, anh nên quên em đi, Đức Hùng.

Ngẩng lên thật nhanh, Hùng nói:

- Anh không thể quên em được. Anh vẫn còn yêu em, Phúc ơi.

- Em hiểu. Nhưng từ bây giờ em chỉ có quyền yêu trong tâm tưởng của mình thôi.

Xoáy mắt nhìn cô, anh hỏi vội:

- Em nói vậy là sao, Minh phúc ?

- Em muốn nói là...

Phúc ghen ngào:

- Em sắp lấy chồng, Hùng ơi.

Hùng lấp bắp hỏi:

- Có chồng?... Em nói thật chứ Phúc?

Phúc đáp khẽ:

- Vâng. Em không dối gạt anh đâu.

Hùng chết lặng nơi phòng khách nhà bé Vy Phúc không nói gì thêm, ngồi thình lặng.

Thời gian chậm chậm trôi, giây phút sau, Hùng cất tiếng, giọng anh lắng buồn:

- Có phải là người em đưa tiễn đến tận ngõ hôm nào?

Đôi mắt Phúc mở to nhìn Hùng, như nói lên sự thật cùng anh.

- !

Hùng buồn bã đáp:

- Hôm ấy anh đến và chứng kiến sự thật ấy. Anh biết mình không thể sánh bằng ai, anh đã mất em, Phúc ạ.

Cấn môi thật đau Phúc xót xa tê tái lòng. Cô không biết nói gì với anh. An ủi ư? tất Cả đều vô nghĩa.

Hùng hỏi Phúc:

- Chồng em giàu lắm phải không?

Phúc khở sở:

- Mía mai, cay đắng nhau làm gì hả Hùng? Em có nỗi khổ riêng. Em còn những đứa em thơ dại. Em không thể nào.

Hùng cười khản, nói:

- Người con gái nào cũng thế, họ có đủ lý do, hoàn cảnh để mà bào chữa cho sự bội tín của mình. Đó chưa phải là lý do đâu.

Phúc mím môi:

- Tùy anh suy nghĩ, em không cần phải biện minh cho mình. Em nhận lời lấy anh ta, xem như mọi chuyện đã kết thúc.

Giọng anh xiu xuống, lắng buồn.

- Anh xin lỗi. Anh quá nóng vội nên đã xúc phạm tới em.

Nụ cười Phúc héo hắt:

- Em cầu mong anh nói nhiều hơn thế nữa để em đỡ day dứt và cũng giúp cho anh chóng quên con người bội bạc như em.

- Không dễ dàng như em nói đâu. Bởi vì anh yêu em, Phúc ơi.

Hình ảnh Hùng nhoà đi trong nước mắt ngập tràn mi Phúc:

- Đừng nói nữa, em van anh, Hùng ơi.

Khoảng khắc im lặng kéo dài. giọng Hùng trầm buồn khẽ nói hỏi Phúc:

- Nguyên nhân nào khiến em có hành động vội vã như thế?

Phúc lắc đầu, nói bằng giọng ướm nước:

- Không cần thiết em phải nói ra điều ấy, tất cả đã an bài, anh nên hiểu vậy thôi.

Giọng thật buồn, Hùng nói:

- Chúng mình chấp nhận xa nhau sao Phúc?

Giọng cô nghẹn lại:

- Vâng, chẳng còn cách giải quyết nào khác nữa anh ạ.

Hùng gục xuống đầu đón, anh gào lên:

- Trời ơi! em tàn nhẫn quá, Phúc ơi.

Phúc nghẹn ngào:

- Hùng ơi! Em xin anh, có ích lợi gì anh đau khổ như thế. Anh cho rằng em tàn nhẫn, không có ai hiểu cho em. Thôi thì... em mặc cho cuộc đời đưa đẩy, xem như ngày hôm nay chúng mình chia tay. Nói với nhau lời từ biệt đi, anh Hùng ạ.

Hùng buồn bã nhìn cô:

- Từ biệt ư? Không thể là thế, Phúc ơi.

Bầu chặt đôi tay vào nhau, Hùng gục đầu hụt hẫng buồn đau. Đã hết thật rồi sao, Phúc không còn nghĩ tới anh, không còn nhớ kỷ niệm của anh và cô nữa ư?

Phúc đứng lên buồn bã:

- Em về. Từ biệt anh mãi mãi. Đức Hùng! Cho em gửi lời từ giã đến bé Hạ Vy.

Nhưng không thể kiềm chế lâu hơn nữa, cô vụt bỏ chạy ra khỏi nhà mà nước mắt chảy nhạt nhoà trên gương mặt hằn sâu nỗi buồn mất mát tình yêu.

Phúc về đến nhà, vội về phòng, Phúc không để cho anh thấy mình là con bé ngốc nghếch rụt rè và đối với gia đình anh, cô cũng không như thế. Nhưng rồi đây quan hệ giữa họ sẽ ra sao, sau những lời giao ước kỳ quặc ấy chứ?

Hào và cô sẽ không phải là vợ chồng như thiên hạ... mà chỉ bạn của nhau. Một tình huống thật lạ lùng và khó khăn đối với cô.

Phúc không thể hình dung ra được mình như thế nào trong ngày cưới? Tại sao cô lại như thế nhỉ?

phúc yêu Hùng, cô cũng có mơ ước đến ngày hai người cùng chung sống bên nhau, có rượu nồng pháo cưới. Nhưng tất cả đã không như ý muốn của cô.

Những ý nghĩ ấy thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu óc Phúc. Giờ đây chạm vào sự việc đời thường không cần phải băn khoăn và cuối cùng nó thế nào cũng xảy ra với Phúc.

Rồi cô lại mím môi lắc đầu. Nhưng đó đâu phải cuộc hôn nhân mà chỉ là một sự mặc cả mà Phúc đã thỏa thuận với Thiên Hào. Anh ấy với Phúc chỉ là những người bạn.

Những nỗi ân hận đang day dứt trong lòng Phúc, và câu hỏi đầy kinh hoàng lo sợ vẫn vây quanh đầu óc cô. Anh ấy là ai? Anh ấy thế nào? Nhưng tại sao anh ấy lấy mình? Phúc không sao hiểu được Thiên Hào. Quá cô không thể hiểu nổi lý do của mình.

Nhưng Hào là một người tế nhị, biết thông cảm. Anh đối với gia đình cô thật là tốt đã chứng tỏ cho cô thấy điều đó. Anh cũng rõ cô không bao giờ chấp nhận sự thương hại bố thí.

Minh Phúc không thể giải thích được những suy nghĩ của mình, chỉ biết thờ dãi.

- Chị Phúc! Chị Minh Phúc! Chị ở đâu?

Phúc giật mình, những suy nghĩ trong cô chợt bị cắt đứt. Cô vừa kịp chợt nhận ra tiếng gọi của em gái cô đang chạy vào.

- Thì ra chị đang ở đây. Em tìm chị khắp nơi. Anh Thiên Hào đã đến, anh muốn gặp chị.

- Anh Hào à?

- vâng. Anh đi xe hơi đến đây, muốn gặp riêng chị. Anh mang hoa cho chị dùng cho ngày mai. Anh lo cho chị từng chút một, thật là chu đáo. Chị ra gặp anh ấy đi nhé. Em đi đây.

Hào đi tới đi lui trong phòng khách nghe tiếng bước chân, anh xoay nhìn lại và anh bất chợt dang rộng đôi tay, bước ba bước đến bên Phúc khi cô từ trong bước ra. Nụ cười của Hào rạng rỡ trên môi, anh vui vẻ:

- Anh đến thật bất ngờ phải không em?

- Đúng thế! Thật sự là em không nghĩ là được gặp anh hôm nay. Phúc đáp lời anh vui vẻ mặt thân thiện. Nhưng sau đó, cô lại hồi hận.

Nhận ra nét bối rối của Phúc, anh vội nói:

- Lúc đầu anh định gọi điện thoại báo trước với em, nhưng anh vội đi. Anh không có ý định sẽ ở lâu, và không muốn làm phiền em.

Cô vội lắc đầu:

- Anh không làm phiền gì hết, những lời anh dặn, em đã sửa soạn hành lý xong, những thứ cần dùng cho ngày cần dùng cho ngày lên đường và khi tiến hành hôn lễ. Em bao giờ cũng muốn gặp anh.

Hào nhìn cô với ánh mắt tha thiết. Nhưng anh không nói gì hết chỉ lấy ở túi ra hộp nữ trang rồi nở nụ cười nói:

- Anh không muốn chờ đợi lâu hơn lâu nữa. anh tới đây đưa cho em cái này, cùng với bó hoa ngày cưới.

- Em cảm ơn anh. Phúc bật thốt. Nhìn vào những hạt đá lấp lánh mà dường như cô chưa bao giờ cô nghĩ rằng mình có trong tay, và là của riêng mình. Phúc thốt lên:

- Ô. Đẹp quá, tuyệt vời .

Anh cười, nhìn cô:

- Nhẫn cưới anh dành cho em đấy.

Giọng cô khẽ khàng:

- Đáng lý anh không cho em món quà đắt giá như thế. Nhưng...

Anh lại nói:

- Phúc này? Nó là một viên ngọc chỉ tượng trưng cho tình bạn thôi mà. Em chẳng có gì phải lo lắng. Em biết chứ?

Có một ẩn ý gì sau lời nói đó, cô vội ngược nhìn lên. Nhưng Hào lảng mắt nhìn đi nơi khác. Giọng anh nghiêm trang:

- Bây giờ, em đưa tay đây, anh đeo nhẫn cho em, Minh Phúc.

Phúc nhìn anh khẽ đưa tay lên, ngón tay thon dài, nhỏ nhắn, nhẫn vừa tay Phúc, như chứa đựng lời hứa hẹn tình yêu vững chãi và chung thủy.

Cô khẽ giọng:

- Cảm ơn anh.

Phúc không biết nói gì thêm, chỉ cúi nhìn xuống mà lòng bồi ngùi xúc động.

Siết nhẹ bờ vai cô, Hào nói:

- Anh về đây. Ngày mai đúng bảy giờ, anh đến đón em vào nhà thờ làm lễ.

Phúc nhìn lên, anh nhìn cô đăm đăm, tiếp giọng nói:

- Tạm biệt em, Minh Phúc! Ngày mai chúng mình đến nhà thờ nhé.

Phúc nhẹ gật đầu, đưa anh ra ngõ mà lòng đầy ngổn ngang lo nghĩ.

Những nghi thức hành lễ ở nhà thờ đã xong, Phúc nhẹ người khi ra xe đến nhà Thiên Hào, vào giờ ăn trưa. Một biệt thự đồ sộ, có cổng rào thanh nhã, xung quanh là rừng cà phê bạt ngàn.

Phúc thực sự bối rối khi đặt chân lên thềm nhà Hào. Nhà anh có một số người ra vào. Đó là những người giúp việc, đón chào Hào và cô niềm nở.

Hào sốt sắng nhìn một thiếu phụ khoảng trung niên giới thiệu với Phúc là người đầu bếp trong nhà:

- Đây là dì Hào, ở trong gia đình anh lâu lắm rồi - Anh nhìn dì giọng nói thật ngọt ngào - Có đúng như thế không dì Hào?

Dì nở nụ cười nói:

- Đúng thế cậu Hào! Bà bảo tôi sửa soạn bữa cơm cho cậu và cả cho mẹ.

- Cảm ơn dì Hào. Chúng tôi xúc động quá, phải không Phúc?

Phúc bối rối đáp, bắt tay người đầu bếp:

- Vâng, Rất cảm ơn dì.

Phúc thấy bối rối khi mọi người trong nhà ra chào đón cô. Còn một nỗi lo canh cánh lòng là Phúc chưa hề nhìn thấy mẹ của Hào.

Cô lên tiếng hỏi anh:

- Mẹ đâu anh, sao em không thấy? Thật sự em lo ngại lắm anh Hào ạ.

Siết nhẹ vai cô, ấn ngồi xuống salon trong phòng. Hào khẽ giọng:

- Mẹ anh đi Nha Trang rồi, có lẽ cũng về đến trong ngày mai, em đừng lo ngại gì hết. Đã có anh bên cạnh, mọi việc sẽ ổn thôi.

Giọng cô thật nhỏ nhẹ lẫn lo âu:

- Mẹ anh là người như thế nào? Anh hãy nói cho em biết về mẹ anh đi?

Anh nhìn cô, đáp:

- Thực tế, mẹ anh là người thông thạo hết mọi việc. Mẹ anh là người phi thường. Nhưng anh hy vọng mẹ và em sẽ hợp nhau.

Bỗng nhiên nỗi lo sợ mới lại dâng lên trong lòng Phúc. Quá lo lắng về những đứa em của mình, từ hôm nay cô phó mặc tất cả cho Hào, giờ đây nghĩ tới cô lại thấy lo. Cố bình tĩnh, cô ấp úng:

- Anh Hào! Anh đã nói với mẹ về chúng ta. Lúc nào chưa?

Anh đáp gọn:

- Anh đã viết thư cho mẹ.

Phúc nhìn anh, trong ánh mắt cô hiện lên nét ân hận. Tại sao cô lại nghe lời Thiên Hào tự làm lễ kết hôn không cho gia đình biết? Đường như anh đang giấu cô điều gì?

Những ý nghĩ trong cô chưa kịp hình thành trong tâm trí thì cánh cửa mở ra. Và trước mặt Phúc, một người đàn bà nhỏ nhắn sang trọng trong bộ đồ lụa bước vào.

Bà lên tiếng với con trai, giọng thật ngọt ngào:

- Thiên Hào của mẹ! Mẹ rất ân hận đã không được đón các con. Chắc bác Phán đã chuyển lời của mẹ? Mẹ không thể không đến cuộc triển lãm.

Hào bước về phía mẹ, cúi người rồi nắm tay mẹ dẫn mẹ trước Minh Phúc, anh khẽ giọng:

- Thưa mẹ, con xin giới thiệu Minh Phúc với mẹ đây.

Phúc lên nhìn bà, cô cứ luôn nghĩ rằng mẹ của anh là một người đàn bà cao lớn như Thiên Hào. Bây giờ cô đã hiểu tính cách của bà mẹ chồng không có quan hệ gì với thân hình nhỏ bé đó. Bà là người đàn bà kiên định, nghiêm nghị biết rõ mình muốn nói gì.

Bà Thắm nhìn cô, nói:

- Minh Phúc! Mẹ nghĩ là bây giờ mẹ chỉ còn việc chúc con hạnh phúc, phải không con?

Trong giọng nói của bà không biểu lộ một chút nhiệt tình và khoan dung, Phúc cảm thấy lo sợ lần đầu tiên gặp mặt mẹ Hào.

Vừa bước chân vào phòng khách, Phúc đã thấy rõ ác cảm của bà sau ánh mắt lạnh lùng, xoi mói và chê bai. Nhưng bà lại rất kín đáo trong lời nói không mấy ngọt ngào và vẻ cao sang đến khó hòa hợp cùng nhau.

- Bây giờ cô nói cho tôi biết về cô đi - lời nói của bà như ra lệnh cho Phúc.

Anh vội can thiệp ngay với mẹ:

- Mẹ ạ! Con nghĩ mẹ đã đọc được thư của con, trong đó con đã thưa rõ về Minh Phúc rồi mà. - Hào nói, giọng nói có vẻ trách mẹ.

Bà trả lời giọng đầy quyền uy:

- Đúng, mẹ đã đọc và phải nói là mẹ vô cùng ngạc nhiên, đúng ra là mẹ đã choáng váng đến thất vọng về con.

Giọng anh nói đầy vẻ thuyết phục:

- Thưa mẹ, con cũng lo ngại điều đó. Con xin lỗi mẹ, vì Minh Phúc vừa chịu tang cha, nên con phải tổ chức đám cưới của chúng con hết sức đơn giản và con tin chắc mẹ thông cảm cho con.

Giọng nói của bà nghe lạnh lùng, băng giá:

- Mẹ lấy làm tiếc với hành động vội vã của con đến thế, ít ra Phúc cũng phải đợi mãn tang cha. Sau đó tổ chức lễ cưới có muôn màng chi đâu chứ? Tập tục nghi thức chẳng còn chút gì với con ư?

Anh đáp ngay lời mẹ:

- Mẹ à! Hôn lễ của con tổ chức đúng theo nghi thức rất thích hợp, thưa mẹ.

Dường như không cần con nói, bà lạnh lùng nói:

- Thiên Hào! Lễ cưới của con không chỉ liên quan với mẹ mà thôi, với mẹ đó chỉ là một chi tiết. Còn với nhiều người con phải chú ý đến vị trí của mình, bạn bè, tá điền trong đồn điền, nhất là vị trí của con, Vì con là một người có tiếng tăm, địa vị. Con đã quên mất điều đó rồi ư? Đó là điều nghiêm trọng mẹ đã nghĩ đến, họ sẽ nghĩ thế nào về con?

Giọng Hào lạnh lùng:

- Mẹ ạ! Con nghĩ những gì mẹ nói đó chỉ là cung cấp thêm đề tài cho họ chuyện vãn với nhau mà thôi. Chúng điều gì mẹ phải lo lắng:

Bà nhìn Phúc với ánh mắt khó chịu. Rồi bà nhìn sang Hào, nói:

- Bây giờ cả con và Minh Phúc cho mẹ biết cả hai đã làm gì. Và anh chị cưới nhau ở đâu?

Hào đáp:

- Trong ngôi nhà thờ chỗ ở gần nhà Minh Phúc.

Bà hỏi mau, khi vừa húp một ngụm nước trà.

- Ai là người dự lễ chứng kiến?

Hào thản nhiên đáp:

- Chỉ vài người thân trong làng và Minh Du em gái của Minh Phúc, cùng hai em nhỏ Minh Như, Minh Trục. Mẹ thắc mắc nhiều quá.

Bà mẹ nhìn anh, ánh mắt dữ dằn.

- Thiên Hào! Vì sao con có vẻ khó chịu khi nghe mẹ hỏi? Tự nhiên con dẫn về nhà một cô vợ từ trên trời rơi xuống, chỉ cho mẹ biết là con một ông thầy thuốc thế là đủ rồi sao?

- Dẫu sao con cũng không thể cấm được sự tò mò của mẹ.

Hai mẹ con nhìn nhau qua bàn trà, thách thức lẫn khó chịu. Bỗng nhiên Minh Phúc thấy cảnh tượng trước mặt không sao chịu nổi. Cô định nói một điều gì đó, mong làm tan bầu không khí căng thẳng khó thở này, thì bất ngờ cánh cửa bật mở ra và một cô gái bước vào. Cô ta đẹp tuyệt vời không thể chê vào đâu được, người cao, mảnh dẻ, tóc chấm vai. Nét mặt trông thanh tú, quý phái.

Nàng bật kêu lên:

- Thiên Hào!

Rồi cô ta bước vào phòng khách, đặt tay lên vai Hào. Anh đứng dậy chào. Và tự nhiên cô ôm lấy cánh tay Hào âu yếm nói:

- Chúc anh may mắn, thành thật chúc anh hạnh phúc. Tin anh cưới vợ làm em sướng sờ. Anh hạnh phúc chứ? Cô nhìn sát mặt Hào với ánh mắt ám nòng. Không đợi sự trả lời của anh, cô quay về phía Phúc, khẽ cong môi sôi nổi nói:

- Chị là Minh Phúc phải hôn?

Nàng bắt tay Phúc, những chiếc vòng đeo tay nàng chạm vào nhau vang lên reng reng.

Trong lúc Hào lên tiếng giải thích:

- Thanh An, em họ của anh đấy phúc.

Giọng cô ta đầy vẻ châm biếm, mà Phúc đang có cảm giác cô đang chế giễu mình:

- Anh Hào đã quên không nói về tôi với cô ư? Có lẽ là một sự lãng quên cố tình đây.

Hào đáp giọng nghiêm trang:

- Anh chưa có dịp nói về em với Minh Phúc đó thôi.

- Nhưng có lẽ như thế là hay đây. An đáp và ngồi xuống bàn trà.

Bên cạnh cô gái có nhan sắc, Phúc cảm thấy mình mờ nhạt vô nghĩa. Chợt nhiên, nỗi luyến tiếc mênh mông dâng lên trong lòng. Cô thấy nhớ Minh Du, hai đứa em nhỏ, nhớ về dĩ vãng làng quê, xứ sở nàg quen thuộc.

Bà Thắm hỏi An:

- Cháu uống gì, Thanh An? Bác bảo người làm mang lên.

Cô lắc đầu:

- Cám ơn bác, cháu không khát.

Rồi nhìn Hào cô nói:

- Anh Hào biết không? Khi em báo tin cho bạn bè hay anh cưới vợ, ai cũng cho rằng em nói dối, cứ cho rằng anh là người độc thân cố hữu đây.

Hào nói giọng chắc nịch:

- Tuyệt nhiên không như thế. Tôi chỉ chờ đợi người phụ nữ mà tôi muốn kết hôn.

Phúc nhìn anh, chưa bao giờ cô nghe anh nói với giọng nói ấy. Và ánh mắt Hào nhìn Thanh An một cách khó hiểu. Dường như hai người kín đáo đương đầu với nhau.

- May mắn là cuối cùng anh tìm thấy được người ấy. Thanh An nói như thể có nọc độc trong cái miệng tưởng chừng chứa đầy mật ngọt.

Hào đáp không có gì bối rối:

- An nói đúng? Tôi tự cho mình một người rất may mắn.

- Thế còn chị Phúc, chị nghĩ thế nào về tất cả cái đó? An thốt lời khi quay về phía Phúc. Chị thứ lỗi về sự ngạc nhiên của chúng tôi, bởi vì anh ấy lúc nào cũng trả lời là chưa muốn và còn nhiều thời gian để cưới vợ:

Phúc ngẩng đầu nhìn lên?

- Tôi lấy làm buồn đã gây ra xúc động cho cô tuy không muốn. Thật tình tôi không rõ. Anh Hào rất ít nói với tôi về gia đình và bạn bè anh ấy.

Giọng nói của Phúc dịu dàng, nhưng rất dứt khoát với An. Lúc ấy, cô cũng thấy ánh mắt của Hào đồng tình với cô một cách kín đáo.

Bà Thắm nói để dịu bớt không khí trong phòng.

- Thiên Hào! Việc đã rồi, mẹ có phần nản vô ích. Chỉ tiếc rằng người ta cứ hỏi này hỏi nọ, điều đó làm mẹ khó chịu thôi. Con nghĩ sao?

Hào đáp:

- Không có gì đáng ngại. Con sẵn sàng trả lời họ. Thưa mẹ.

Thanh An nhìn anh, bóng gió lời nói:

- Dĩ nhiên rồi, một ông tổng giám đốc, ông chủ một đồn điền lớn thì phải sành sỏi trả lời những câu hỏi gây cần nhất.

Hào khó chịu nhìn An, tuyên bố thẳng:

- Rất may ở đây không phải là một câu hỏi gây cần...

An cao giọng hỏi:

- Thật thế ư?

Khó chịu trước thái độ khiêu khích của An, Phúc không thể không thán phục trước nhan sắc của cô. Sau một lát im lặng. Thiên Hào đứng dậy nói:

- Tôi đi thay đồ đây.

Xoay nhìn Phúc, anh ân cần:

- Em có thể theo anh về phòng. An bủ môi kiêu ngạo với tính cách quen thuộc của mình. Cô nói:

- Nàng dâu của gia đình bác Thắm thật là tốt phước, đám cưới vội vội, vàng vàng chẳng cần đến lời chấp nhận sự chứng kiến của ba mẹ chồng tương lai, thế mà vẫn được hiền nhiên bước vào gia đình này thật dễ dàng. Tôi nghĩ là lấy chồng như thế chỉ vì một lý do nào đó.

Hào mở to mắt nhìn thẳng vào mặt An nói:

- Thanh An! Cô muốn gì chứ? Chúng tôi yêu nhau và có lý do chính đáng để tổ chức lễ cưới. Chào cô.

An khoác tay Minh Phúc nãy giờ vẫn đứng bên cạnh, cô hét sức ngỡ ngàng về sự cãi vã Hào bảo với Phúc:

- Đi em, chúng mình lên phòng. Em hãy bỏ những gì ngoài tai những gì cô ấy nói.

Anh kéo Phúc đi nhanh ra cửa. Phòng khách trở nên hoàn toàn im lặng. Thế nhưng Phúc vẫn cảm thấy trên vai mình hai cặp mắt soi mói. Họ im lặng bước lên lầu, và sau đó Thiên Hào đứng lại, mở cửa.

Cô ngược nhìn anh, nét mặt có phần thay đổi vẫn đầy vẻ lo âu. Hai môi cô mím chặt, dăm dăm nhìn anh. Anh biết không thể nào bày tỏ với cô, anh vẫn im lặng trong sự bối rối.

- Chúng ta đã sai lầm rồi. phúc nói với Hào. Lẽ ra anh không nên đưa em đến đây với vẻ ngạo mạn như thế, và cũng không bao giờ lấy em. Anh làm mẹ giận và rõ ràng là bà không thích có mặt em ở đây.

Hào thở dài:

- Phúc này! em nghe anh nói. Anh lấy làm tiếc nhưng anh biết trước điều đó xảy ra. Em phải hiểu anh, anh là con trai độc nhất, anh đã làm mẹ tự ái vì anh lấy vợ mà không được bà chấp nhận.

- Sao anh lại làm thế? Lẽ ra em phải hỏi anh về gia đình anh, cũng tại em lo cho gia đình em, nên không biết và hiểu anh. Em lấy làm tiếc.

Hào quay đi đứng cạnh lò sưởi, trầm ngâm ngắm nhìn than hồng trong ấy:

- Minh Phúc! Anh không thể giải thích cho em, hay nói đúng hơn, anh không muốn nói với em để khỏi tỏ ra là người không trung thực với gia đình anh. Anh đã yêu cầu em dành cho anh tình thân, tình bạn có phải thế không?

Phúc xúc động thở dài.

- Anh Hào ạ! Em van anh, anh đừng để em ở lại đây một mình. Anh hứa với em đi. Môi Phúc run run và không bao giờ dám nở nụ cười trong lúc này.

Hào dăm dăm nhìn vào mắt Phúc, cuối cùng anh mỉm cười. Mỗi người đứng ở một góc phòng rộng thênh thang, tuy anh không đứng cạnh cô, nhưng chưa bao giờ họ thấy gần gũi nhau trong lúc này.

- Minh Phúc! Em có tin cậy vào anh không? Em có ý nghĩ là anh có thể che chở cho em không? Cuối cùng, Hào hỏi cô như thế.

- Có. Phúc đáp, nhưng không tin tưởng vào anh lắm.

- Thật sao, Phúc không thể hiểu thế nào là che chở, chưa hề có ai săn sóc cô. Ngược lại, cô bao giờ cũng hy sinh cho người khác nhiều hơn. Sự lo sợ trôi qua,

Phúc cố tìm lý do để thông cảm cho hai người đàn bà ở ngoài phòng trong trường hợp này, thì bà mẹ nào cũng như thế và Hào cũng không đúng. Nhưng về Thanh An lại là vấn đề khác, Phúc thật sự không biết nghĩ thế nào về cô ấy?

Như hiểu những thắc mắc của Phúc. Hào khẽ lên tiếng phân giải cho cô biết.

- Thật ra anh và An chẳng thân thuộc, cô ấy và anh cô ấy là hai đứa con của bạn thân mẹ anh. Ba mẹ Thanh An đều đã qua đời, khi ấy anh em họ còn nhỏ, vì thương bạn bà vì ít con nên mẹ đưa họ về nuôi. Họ ở đây cũng lâu rồi.

- Cô ấy đẹp thật.

- Em thấy thế sao? Hào ngạc nhiên hỏi.

Cô mím môi hỏi lại:

- Anh không thấy cô ấy đẹp sao?

- Anh biết cô ta từ lâu và có lẽ anh đã đánh giá sai.

Như muốn lảng sang việc khác, Hào hỏi:

- Em vẫn chưa cho anh biết, em nghĩ thế nào về căn phòng này? Em có thích không?

- Phòng lớn, quá lộng lẫy đối với em. Em sợ ngủ trên chiếc giường này. Em mong không có ma chứ anh?

Anh nhẹ cười:

- Làm gì có ma hở em? Anh đã bảo họ bố trí căn phòng này cho đúng đấy.

Cô nhìn anh hỏi, vẻ lo lắng:

- Anh cũng ngủ ở đây ư?

Như hiểu những ý nghĩ trong cô, Hào nhẹ cười nói thêm:

- Vâng! Anh cũng ngủ ở đây chứ! Rồi đứng lên đẩy cánh cửa phía hông, anh nói:

- Bên kia là giường của anh. Em có thể gọi anh, nếu như em sợ.

Cô đáp sau khi nhìn phòng đối diện của anh rộng lớn.

- Anh sẽ không nghe được tiếng gọi của em đâu.

- Có chứ, anh sẽ theo dõi sẽ chú ý, Minh Phúc! Anh hứa với em mà. Anh siết vai cô nói tự nhiên. Phúc đỏ mặt và cúi đầu xuống, tránh ánh mắt nhìn của Hào.

Cô vội nói ngay:

- Em nói đùa đấy?

Phúc chia tay anh, không còn gì để nói rồi quay về phòng mình. Hào cũng thế, anh khép cánh cửa vừa mở lại.

Đứng trước gương phản chiếu lại gương mặt của Phúc. Trước đây cô nghĩ mình là người có nhan sắc. Nhưng trong ngôi nhà này, nhìn thấy An đẹp tuyệt vời đến thế. Cô thấy thật buồn cười làm sao với ý nghĩ đó.

Đi dạo quanh vườn hoa, Phúc chọn những loại hoa hồng thật đẹp để cắm vào bình như lời Thiên Hào đã dặn, phòng ngủ, cả phòng làm việc của anh chỉ toàn là một loại hoa hồng. Đó là công việc thường nhật của Phúc dành cho anh.

Vừa bước lên bực tam cấp, người giúp việc đã gọi:

- Thưa bà, có điện thoại.

Phúc nghĩ thầm, chắc là Minh Du chứ chẳng có ai khác.

Phòng khách vắng vẻ cô bước thẳng tới máy điện thoại đặt trên bàn trước của sô. Đúng là tiếng của Minh Du.

- Chị Phúc này, chị biết không? Em vừa gặp một điều hết sức bất ngờ và thú vị. Chị Phi Oanh chị gái của anh Thái Hòa mời em đến dự sinh nhật và nghỉ cuối tuần ở nhà của họ. Nhà gần bờ biển và tổ chức sinh nhật của chị ấy vào tối thứ bảy chị ạ! Em vừa sắm chiếc váy đẹp lắm chị ạ. Chắc chắn là em sẽ đi dự. Chị cho em đi nhé? Có phiền lòng chị không?

Phúc vẫn khẽ giọng nói với em gái:

- Không có gì đâu. Em cứ đi và nói với cậu Hòa và bà chị gái của cậu ấy là chị rất cảm ơn họ đã giúp đỡ chăm sóc lo lắng cho các em lúc ở căn nhà ấy. Họ thật tốt quá. À! Nếu em và Phi Oanh đi cả rồi, còn Trục và Minh Như thì sao?

- Vâng! Em gọi điện thoại cho chị là vì chúng nó. Ngày hôm nay, chúng nó đến với chị được chứ? Chị thấy có được không?

Phúc trả lời ngay:

- Dĩ nhiên là được, vừa đáp, cô vừa nghĩ. Em chờ chị một chút để chị hỏi anh Hào. Nhưng chị nghĩ là anh ấy sẽ đồng ý.

Giọng Du lại hồ hởi nói:

- Chị Phúc ơi! Thế là tuyệt quá rồi. Em vừa sắm thêm cái áo dạ hội, hai chiếc áo dài và nhiều thứ vật dụng em cần dùng... chị này, em kể hết với chị trên điện thoại dài dòng lắm. Chị đến với em rồi sẽ xem sau chị nhé.

Phúc thở dài, trong lòng cô có phần lo lắng.

- Minh Du! em đã tiêu xài hết số tiền anh Hào cho em rồi ư?

cô đáp nhanh:

- Vâng. Hiện tại đã hết. Nhưng chị Phúc nè, chị không cần phải lo đâu.

Phúc nói, giọng lảng buồn:

- Minh Du! Nhưng dù sao chúng ta không thể nào...

Du ngắt lời phản đối:

- Em biết chị sắp nói gì rồi. Chị không cần phải lo, tự em biết cách thu xếp với anh, và em biết ông anh rể tốt bụng của em sẽ cho em những thứ khác thôi. Và lại, anh Thái Hòa bảo với em là không bao giờ anh Hào giận đâu.

Phúc thở dài lo lắng:

- Ồ, chị mong là được vậy.

- Chị Phúc này, hai đứa nhỏ em đã cho chúng nó lên xe trước lúc em gọi điện thoại cho chị nửa tiếng đấy. Vậy chị đón hai đứa nhé. Trưa nay chúng nó đến Đà Lạt đấy.

- Được rồi, chị sẽ đón chúng nó, Phúc thật buồn, nhưng đành trả lời như thế cùng em. Cô không biết nói sao hơn với Minh Du.

Du hỏi lại:

- Chị Phúc! Chị hiểu em chứ phải không? Và chị không giận em chứ?

Phúc đáp, giọng thật nhỏ:

- Không đâu.

- Cám ơn chị. Nếu như hiện giờ chị kề cận bên em, thì chị sẽ thấy em đang thích thú dường nào. Mai em sẽ gọi điện thoại cho chị, nếu được. Chào chị nhé.

Phúc khẽ buông máy xuống, cô cảm thấy buồn, không xua đuổi cảm giác cô đơn. Minh Du không còn quan tâm đến cô nữa, Du đã tổ chức cuộc sống riêng cho mình. Du đã thay đổi nhiều quá.

Phúc thở dài, cuộc sống trước kia xem như đã kết thúc. Từ nay Phúc là một bà chủ có cái tên là Thiên Hào. Bà Thiên Hào. Một số phận mà bà không hề mơ ước, mong muốn, cô chỉ muốn là cô bé Minh Phúc của vùng núi đồi heo lánh trên cao nguyên, để được chăm sóc gia đình và các em của mình.